

Манастирът Седемте престола

Манастирът Седемте престола, известен още като Осеновлашкия манастир, се намира в северната част на Стара Планина, в живописната долина на малката река Габровница, само на 90 км от София. Затова той е популярно място за разходка в почивните дни.

Православното име на манастира е „Света Богородица“. Смята се, че той възниква по време на управлението на Петър Делян (внук на цар Самуил), който за кратко възстановява българската държава през 1040–1041 г. Съществува и мнение, че манастирът е построен по време на Второто българско царство. Светата обител се намира в близост до римска крепост, част от която и днес могат да се видят след като се тръгне по стръмна пътека, започваща от манастира. Днешната порта на Седемте престола е взета именно от тези останки.

Освен историческите данни, има и легенда за създаването на манастира. Според нея, Седемте престола е основан от 7 боляра (или 7 братя), откъдето идва и името на Светата обител. Смята се, че 7-те боляра идват от Бесарабия през XI век и се заселват в Балкана с техните семейства. Установяването им в тези земи е свързано и с възникването на 7 села в близост до манастира – Осеновлак, Огоя, Оградище, Буковец, Лесков Дол, Желен и Лъкатник.

В началото на XVIII в., подобно на много други манастири и църкви по българските земи, светата обител е разрушена. В края на века Осеновлашкият манастир е възстановен от двама братя свещеници – Тодор и Марко от Тетевен, и с помощта на троянския майстор Стою. През 1848 г. тук е основано килийно училище. Манастирът има и собствена библиотека, която съдържа стари православни книги, включително една подарена от руската императрица Екатерина Велика.

Както повечето манастири в България, Седемте престола е ограден от висок каменен зид. Наред с църквата, разположена в средата на вътрешния двор, манастирският комплекс включва още камбанария (състояща се от две камбани от 1799 г. и 1940 г.) и две жилищни сгради. Църквата впечатлява с уникалната си композиция от 7 олтара – нещо, което не се среща в друг български храм. Четирите основни олтара образуват кръст и са отделени от главната зала с вътрешни стени. Други

два са в близост до вратата и са още по-изолирани – до тях се стига през малките входове на 2 параклиса. Последният, 7-ми олтар, е непосредствено срещу входа на църквата. Всеки престол представлява отделен параклис със собствени стенописи и иконостас и е посветен на български светец. Чудотворната икона на храма се нарича Рождество Богородично и се смята, че е донесена от п-в Атос малко след основаването на манастира. Впечатление прави и масивният полколей, наречен „Хоро“, по който се забелязват изящна дърворезба и рисунки на религиозна тематика. Всички стенописи в църквата са на повече от 100 години. Малкият двор веднага впечатлява посетителите със своята добре поддържана градина с много цветя, цъфтящи храсти и стари дървета. Стогодишната секвоя, която се намира в центъра на двора, придава допълнително очарование на местността.

Д-р Красимира Мърхолева